

## **Comentariul poeziei Leoaica tanara, iubirea scrisa de Nichita Stanescu- prima parte**

Aparitia lui Nichita Stanescu in deceniul al saselea al secolului al XX-lea a constituit un eveniment pentru literatura romana Prin el, lirismul dobandeste drepturile sale.

Nichita Stanescu depaseste epoca in care isi fac debutul si Ana Blandiana, Ioan Alexandru, Marin Sorescu, alaturandu-se lui Mihai Eminescu, Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Ion Barbu.

Din "Cartea de recitare" sj interviuri se desprind preferintele sale pentru M. Eminescu, I. L. Caragiale, M. Sadoveanu, V. Parvan, G. Bacovia, I. Barbu, T. Arghezi - "etalon de aur, metrul de platina el este secunda masurata de ceasurile cu quart...", pentru Ion Neculce - "cap sj incepatura a literelor romanesti", Miorita - "regina", "matca", "matricea", "scoala tristetii nationale". Cartile de capatai "arhetipale sau prototipale" ale dimensiunii estetice socotesc a fi "Ghilgames", "Cartile mortilor" (Egipt), "Iliada", "Odiseea".

Marturisea Nichita Stanescu ca "influenta in poezia sa vin din ""substraturile"" personalitatii sale, ele tin de o deschidere umanista".

L-au influentat: Postulatele lui Euclid, simbolistica cifrelor, formelor (substratul matematic); formele moderne ale muzicii simfonice contemporane "dupa nevoile revelatiei" (substratul muzical auditiv); artele plastice - pictura, sculptura (substratul formelor, culorilor, vizualului, al sugestiilor picturale).

Atribuie versurile lui unor mari poeti: Wiliam Shakespeare, Dante Aligheri, Rainer Maria Rilke, Tudor Arghezi, George Bacovia, Ch. Baudelaire, Mihai Eminescu.

Nichita Stanescu este scriitorul care se depaseste continuu, cu fiecare din volumele: "Sensul iubirii", "Necuvintele", "in dulcele stil clasic", "Epica Magna", "Noduri si semne".

Al doilea volum de poezii aparut in 1964, "O viziune a sentimentelor" asaza in centrul sau iubirea ca sentiment capabil sa nasca si sa intretina intreaga fire.

"Volumul din 1964, O viziune a sentimentelor, prin titlu chiar expliciteaza acest stadiu al liricii lui Nichita Stanescu. Viziune inseamna aici vedere. A vedea desfasurarea spatiala a sentimentelor umane este ambitia poetului. Sau a asculta fosnetele imperceptibile ale universului metamorfozat astfel. Poemele devin iluminari, in ordine sentimentala se dematerializeaza mult, desi raman palpabile, strabatute de o lumina rarefiata si sarbatoreasca. Ca tehnica nu exista inovatii, dar poetul are un extraordinar simt al diafanului concret. Nu mai mtalnim acum culoarea puritatii precum la Nicolae Labis, ci descrierea relatiilor sale launtrice. Stanescu nu o mai numeste, pur si simplu, ci inventeaza elementele capabile sa o reprezinte si sa-i intretina certitudinea. Erosul, mai ales, cunoaste cele mai inefabile reprezentari. [...]